

- 2) Żądanie wzajemne Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry zostaje oddalone.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-341/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 96/71/WE — Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług — Przedsiębiorstwa w sektorze prac budowlanych — Minimalna płaca — Porównanie między minimalną płacą ustanowioną przepisami Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pracownik jest delegowany a wynagrodzeniem faktycznie wypłacanym przez pracodawcę prowadzącego działalność gospodarczą w innym Państwie Członkowskim — Nieuwzględnienie wszystkich dodatków wypłacanych przez pracodawcę prowadzącego działalność w innym Państwie Członkowskim w ramach składników minimalnej płacy)

(2005/C 143/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-341/02 mającej za przedmiot skargą o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną dnia 25 września 2002 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: J. Sack i H. Kreppel) przeciwko **Republice Federalnej Niemiec** (pełnomocnicy W.-D. Plessing i A. Tiemann), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schieman, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie uznając za elementy składowe minimalnej płacy dodatków, które nie powodują zmiany stosunku między świadczeniem pracownika a otrzymywanym przez niego wynagrodzeniem, wypłacanych przez pracodawców prowadzących działalność w innych

Państwach Członkowskich ich pracownikom zatrudnionym w sektorze prac budowlanych delegowanym do Niemiec — za wyjątkiem premii przyznawanej wszystkim pracownikom sektora prac budowlanych — Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług.

- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.

- 3) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 305 z 7.12.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 26 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-376/02 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Stichting „Goed Wonen” przeciwko Staatssecretaris van Financiën (¹)

(Podatki obrotowe — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Art. 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG — Odliczenie podatku naliczonego — Zmiana ustawodawstwa krajowego — Moc wsteczna — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasada pewności prawa)

(2005/C 143/05)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-376/02 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), postanowieniem z dnia 18 października 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 października 2002 r., w postępowaniu: **Stichting „Goed Wonen”** przeciwko **Staatssecretaris van Financiën**, Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta i A. Borg Barthet, prezesi izb, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, P. Küris, E. Juhász, G. Arestis i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 26 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa nie sprzeciwiają się temu, by w drodze wyjątku i w celu uniknięcia wykorzystywania na wielką skalę w czasie trwania procesu legislacyjnego konstrukcji finansowych zmierzających do minimalizacji obciążeń z tytułu podatku od wartości dodanej, przeciwko którym wymierzony jest projekt ustawy, Państwo Członkowskie nadało tej ustawie moc wsteczną, jeżeli w takich okolicznościach, jak w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, podmioty gospodarcze dokonujące transakcji, o których mowa w tej ustawie, zostały powiadomione o mającym nastąpić przyjęciu tej ustawy i planowanym nadaniu jej mocy wstecznej w sposób umożliwiający im zrozumienie skutków planowanej zmiany przepisów dla dokonywanych przez nie transakcji.

Jeżeli ustawa ta zwalnia z podatku od wartości dodanej dotyczącą nieruchomości transakcję, która uprzednio podlegała opodatkowaniu tym podatkiem, może ona mieć skutek w postaci uchylenia korekty podatku od wartości dodanej, dokonanej w związku z wykonaniem — w chwili gdy nieruchomość staje się przedmiotem transakcji uznawanej w tym momencie za opodatkowaną — prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, zapłaconego z tytułu dostawy tej nieruchomości.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.01.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-25/03: Finanzamt Bergisch Gladbach przeciwko HE (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy))

(Szósta dyrektywa VAT — Budowa domu mieszkalnego przez małżonków we wspólnocie, która jako taka nie wykonuje działalności gospodarczej — Używanie pomieszczenia przez jednego ze współwłaścicieli do celów zawodowych — Przymiot podatnika — Prawo do odliczenia — Zasady wykonywania — Wymagania dotyczące faktury)

(2005/C 143/06)

(język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-25/03, mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 stycznia 2003 r., w postępowaniu **Finanzamt Bergisch Gladbach** przeciwko **HE**, Trybunał (druga izba) w składzie:

C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 21. kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zarówno w wersji pierwotnej, jak i wynikającej z dyrektywy Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. uzupełniającej wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniającej szóstą dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia granic fiskalnych, winna być interpretowana w następujący sposób:

- osoba, która nabywa lub zleca budowę domu celem zamieszkania w nim z rodziną, występuje jako podatnik i w związku z tym korzysta z prawa do odliczenia na podstawie art. 17 szóstej dyrektywy 77/388 w zakresie, w jakim używa pomieszczenia znajdującego się w tym budynku jako biura do celów wykonywania, choćby tylko ubocznie, działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 i 4 tej dyrektywy i zalicza tę część budynku do majątku swojego przedsiębiorstwa;
- jeżeli wspólnota wynikająca z małżeństwa, która nie ma osobowości prawnej i nie wykonuje sama działalności gospodarczej w rozumieniu szóstej dyrektywy 77/388, dokonuje zamówienia dobra inwestycyjnego, to współwłaściciele tworzący tę wspólnotę powinni być do celów stosowania tej dyrektywy uznani za odbiorców tej transakcji;
- jeżeli dwoje małżonków pozostających we wspólnocie małżeńskiej nabywa dobro inwestycyjne, którego część jest używana w sposób wyłączny do celów zawodowych przez jednego z małżonków będących współwłaścicielami, to korzysta on z prawa do odliczenia całości podatku od wartości dodanej naliczonego od części dobra, które używa do celów swojego przedsiębiorstwa, o ile odliczona kwota nie przekracza udziału podatnika we współwłasności tego dobra;
- art. 18 ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388 nie wymagają dla wykonywania prawa do odliczenia w okolicznościach, jakie miały miejsce w sprawie przed sądem krajowym, aby podatnik posiadał fakturę wystawioną na swoje nazwisko i wskazującą części ceny i podatku od wartości dodanej odpowiadające jego udziałowi we współwłasności. Faktura wystawiona bez rozróżnienia na oboje małżonków będących współwłaścicielami i bez wzmianki o takim podziale jest wystarczająca do tego celu.

(¹) Dz.U. C 70 z 22.3.2003.